

Letnik 29, številka 5-6/2013

vode pocitka

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Kdo ti zagotavlja, da te Bog ljubi?
DOKONČNO	6	Bog me ljubi in pika.
SPROŠČUJOČE	8	Gospodova večerja — veseli obed grešnikov
DALJNOVIDNO	14	Cerkev, veličastno delo živega Boga
GROZLJIVO	20	Kako so umirali apostoli
RAZGALJENO	24	Uporniki, niste plesali niti jokali

VIHARNO	30	DOVOLJ MI JE
IRONIČNO	34	Kreda
NAVDUŠUJOČE	36	Odkrivamo darove Božje narave
EKSKLUZIVNO	40	Izlet »grešnikov«
TRAGIKOMIČNO	44	Humor v slikah
AKTUALNO	46	Predsednik Svetovne binkoštna zveze na ustoličenju papeža Frančiška

Peter Golob,
urednik

**Kdo ti
zagotavlja, da te
Bog ljubi?
Jezus. Kako?
Ker je tvoj
prijatelj.
Zakaj?
Ker je prijatelj
grešnikov.
Kakšna sreča!**

Jezus je največji prijatelj grešnikov. Jezus je namreč živel in posvetil svoje življenje grešnikom. Prisluhnil jim je, jim pomagal, družil se je z njimi, z njimi obojeval. Z grešniki je tkal zaupne prijateljske vezi. Iskal jih je povsod, kjerkoli je hodil, in ko je kakšnega našel, je postal njegov prijatelj. Sprejel in vzljubil je vsakogar, ki je priznal, da je grešen, in vsakogar, ki mu je bilo hudo, da je grešil, je potolažil. Biti Jezusov prijatelj je privilegij, da ni večjega! Biti razumljen, ljubljen, sprejet, ne obsojen, ampak slišan, zaželen, imeti pravi prijateljski odnos z nekom, ki je iskren in dober in ki se zanima za tvoje življenje. Ali ni to to? Ni to bistvo? Aleluja, to je to!

Svetopisemski evangeliji, ki opisujejo Jezusovo življenje, navajajo vrsto dogodkov, ko se je Jezus družil in pogovarjal z grešniki. Iz teh zapisov je mogoče izluščiti veliko. Vsakič, ko je Jezus srečal greh, je srečal tudi grešnika. In vsako takšno srečanje je bilo priložnost za novo prijateljstvo.

Kdo vse so bili Jezusovi prijatelji? Gobavci, za katere bi danes rekli, da so ljudje, ki so bili izključeni iz skupnosti. Se počutiš izključenega oz. izključeno iz družbe? Imaš nasploh težave z vključevanjem v družbo? Potem si na Jezusovi »top listi« prijatelj. Jezus se hoče srečati s tabo. Rad bi postal tvoj prijatelj. Zakaj, ne vem. Najbolje da se s tem vprašanjem obrneš nanj. Potem so bili tam pogani, za katere bi danes rekli, da so ljudje, ki ne priznavajo Jezusa za Boga, ki ne verjamejo v Boga in nimajo vere. Če ne verjameš ali če si do vsega tega ravnodušen, se Jezus kljub temu zavzema zate, ker bi se rad s tabo spoprijateljil. Jezus je vzljubil tudi cestinarje, ki bi jim danes rekli davkarji, cariniki in razni drugi uradniki. Niti sanja se mi ne, zakaj. Še posebej, ko pomislim, da uradniki danes tako radi zlorablajo svojo službo in krivično bogatijo. A Jezus je nor na te ljudi. Neverjetno! Če Jezus tako ljubi davčne uslužbenke ... Jaz sem še večji grešnik od njih, kadar kaj plačam brez računa ...

Zelo rad se je Jezus pogovarjal z ljudmi, ki so živeli nemoralno in so doživljali sramoto. Se prepoznaš v tem? Delaš kaj nečastnega, nekaj, za kar veš samo ti, nekaj, česar se sramuješ, vendar si ne moreš pomagati? Jezus se noče le srečati s tabo, hoče se začeti s tabo družiti. Noče le kratkega pomenka, hoče zgraditi trajno prijateljstvo. Ne bo ti dal miru, dokler ne spoznaš, da te ljubi, tam, kjer si, in takšnega oz. takšno kot si. V vsakem času je mogoče najti ljudi, ki jih kakršnakoli cerkvena institucija označi za neprimerne, nevredne. Tudi Jezus jih je. Ne zato, da bi jim povedal, kakšni so, ampak da jim prisluhne. Ni se opredeljeval, ampak jim je ponudil svojo roko. Z njimi je gojil prijateljstvo, tudi če so se mu kdaj izneverili. Jezus je ostal prijatelj.

Si se morda kje prepoznal? Potem bi bil Jezus rad tvoj prijatelj. Nagovarja te z besedami: *»Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«*

dr. Daniel Brkič
 pastor Evangelijske cerkve »Dobrega
 pastirja« Novo mesto, superintendent
 Evangelijske Cerkve v Sloveniji in
 profesor na protestantski Teološki
 fakulteti Univerze v Zagrebu

Bog me ljubi in pika.

Bistvo Boga je ljubezen, kajti Bog je ljubezen. (1 Jn 4,8b) Zato ni greha, ki bi bil prevelik za Božjo ljubezen. Bog nima niti priložnosti greh videti, ker ne vidi drugega, razen lastno odpuščanje. Le tako lahko razumemo, kar pravi Sveto pismo, da tistim, ki ljubijo Boga, **vse** pripomore k dobremu. (Rim 8,28) Če res »vse«, potem je v to vključen celo greh.

(Avguštin) Kajti če smo grešili in nam je zaradi tega žal, greh ni več greh, ampak nas je pripeljal k Bogu. Večji in težji kot so grehi, pa jih Bog raje in hitreje odpušča. Zato je zgodnja Cerkev vzklikala: »O, srečen greh, kako velikega Odrešenika si nam dal!« (Ciril Jeruzalemski)

Kadarkoli nekdo reče, da me ljubi, bi

to moralo pomeniti, da me ljubi za vedno in brezpogojno, ne pa iz interesa. Kajti ljubezen, ki je lahko umrla, sploh nikoli ni bila prava ljubezen. Kako ponižuješ sočloveka, če ga ljubiš drugače! Vsaka ločitev je izdaja tistega – za vedno. Bog nas

ljubi z večno ljubeznijo in obljubo tudi drži. (Jer 31,3) Nismo se mi odločili za Boga, ampak se je Bog odločil prav za vsakega izmed nas. Vsi smo izvoljeni od Boga, Bog pa nam v daru svobode omogoča, da sami izbiramo in se s tem izvolimo.

**Z Božjo ljubeznijo pa ni tako:
Bog me ljubi,
Bog me ne ljubi ...
Kajti Bog vedno samo ljubi.**

Gospodova večerja – veseli obed grešnikov

Adamu je bilo v prvem raju prepovedano jesti od drevesa življenja. Jezus, novi Adam, pa ne govori o prepovedi, ampak nas pri Gospodovi večerji celo vabi k drevesu večnega življenja, ko nam pravi: »Vzemite in jejte!« (S. Fausti) **Gospodova večerja je največje znamenje občestva celotne Cerkve.** (Origen) Pri evharistiji pravzaprav Cerkev postane Cerkev. Žal pa nas ravno skupna miza največkrat razdvaja. Kristus nam je v kruhu in vinu zapustil viden znak svojega nevidnega učinka. Te spremenitve ne naredi človek. Ne gre za nikakršen trik ali za kemično-fiziološki proces. Spremenitev je Božje skrivnostno delo, je zakrament, kajti Bogu ni nič nemogoče, razen tisto,

česar on noče. (Tertulijan) Pri tem Božja moč ne potrebuje človeške moči, ampak samo človekovo vero. Kajti vera je tista, ki premika gore.

Cerkev obhaja Gospodovo večerjo zato, ker je to zapovedal Kristus. **Kajti Cerkev dela evharistijo in evharistija dela Cerkev.** (Henri de Lubac) Obliko in način Gospodove večerje Cerkev spreminja in znova določa glede na čas in prostor, a to ni zveličavno, saj gre za osebno vero in poslušnost. Jezus ni zapovedal, naj pri Gospodovi večerji jemo »tisti« kruh in naj pijemo iz »tistega« keliha, ker je to nemogoče, ampak naj delamo »to« v njegov spomin, ker tako in tako nimamo tistega istega kruha in istega vina iz časa zgornje izbe. Če bi Gospodovo večerjo celo sam Jezus ponovil čez nekaj minut z istimi učenci na istem mestu in z istim kruhom in vinom, večerja ne bi bila več ista. Čas bi bil drug, kruh in vino bi bila že nekoliko spremenjena, način podeljevanja ne bi bil več isti in razpoloženje učencev bi bilo drugačno. Zato se je nesmiselno spraševati o

veljavnosti in pravilnosti oblike, sestave, okusa, barve in načina podeljevanja vidnih elementov Gospodove večerje. Očitno norost farizejskega dlakocepstva in svetohlinstva nima razumne meje. V resnici gre pri tem za duha uporništva in kljubovanja, ne pa toliko za prepričanje, sicer bi takšni svojo načelnost izkazovali povsod. Sveto pismo ne daje recepta za sestavo obhajilnega kruha in vina. V postavi stare zaveze so bila zapisana natančna navodila o sestavi in uporabi bogoslužnih olj, kadil, daritev in jedi, nova zaveza pa to ukinja. Oblika, okus, barva in način Gospodove večerje so se v dolgi zgodovini Cerkve že mnogokrat spremenili in se še bodo, a duhovno sporočilo ostaja vedno isto. **Kajti ne gre za ponavljanje, ampak za ponavzočanje Kristusove daritve v vseh kulturah in časih.** Zato pri obhajanju Gospodove večerje Boga prosimo, da po skrivnostnem delovanju Svetega Duha posveti simbola kruha in vina (epikleza), znamenji nove in večne zaveze, da se v občestvu Cerkve ponavzoči Kristusova daritev, ki

smo je deležni po veri. Tako kot je Jezus prisoten v Božji besedi in v občestvu Cerkve, je živi in pravi Jezus prisoten med nami tudi pri obhajanju Gospodove večerje. (Avguštin) Kajti Gospodova večerja se mora razlikovati od hranjenja s kruhom doma ali pa v restavraciji in od pitja vina v zidanici, gostilni ali pa na veselici. Zato sam Jezus pravi: **»To je moje telo.«** In: **»To je moja kri.«** (Mt 26,26-27)

Neuki posamezniki, ki ne razumejo narave vseobsežne univerzalne Kristusove Cerkve odrešenih (njeno katoliškost), se neopravičeno sprašujejo o pravovernosti in čistosti vernikov v krajevni (lokalni) Cerkvi, ko presojujejo, ali so nekateri dovolj vredni in dostojni, da bi skupaj z njimi sodelovali pri mizi Gospodove večerje. Žal pa pozabljajo, da je Kristusova Cerkev obsežnejša od njihove predstave Cerkve kot »majhne črede« in od njim znanih vernikov krajevne Cerkve in da Kristusovo Cerkev sestavljajo tudi drugi verniki, npr. na Kitajskem, v Kanadi, Franciji, Braziliji ... a njihovega življenja ne morejo

presojati, ker ne živijo z njimi. Glede na njihovo kritično opredelitev ne bi mogli nikoli nihče sodelovati pri Gospodovi večerji, zato je pošteno presojati in soditi samo sebe, ne pa drugih. Pa še to ne na osnovi Pavlovega svarila Cerкви v Korintu (1 Kor 11,27-34), kajti kontekst govori o drugačnem in specifičnem problemu nevredne udeležbe pri njihovi Gospodovi večerji, ne pa kot se običajno zgrešeno tolmači znotraj neoprotestantskih krogov. Poleg tega pa apostol Pavel pravi, da se bo pregrešil vsak, ki bo nevredno jedel »ta« kruh in pil »ta« Gospodov kelih, torej tisti isti kruh in tisti isti kelih, ki so ga takrat uporabili pri bogoslužju v Korintu, ki pa ga mi danes več nimamo in niti ne bi mogli hkrati vsi po svetu jesti od tistega istega kruha in piti iz tistega istega keliha. To je le še en dokaz več, kako slaboumni in krivoverni so verniki, ki živijo po črki, ne pa po Duhu, in precejajo komarje, medtem ko v svoji dvoličnosti požirajo velblode. Ko nečesa ne razumejo, to avtomatično obsodijo, namesto da bi vprašali in se dali poučiti. Tudi Svetega pisma ne razumejo v celoti, pa ga

zaradi tega ne obsodijo in ne zavržejo.

Krščanski Bog je drugačen od neosebni božanstev. Je drugačen od Boga filozofov. Je drugačen kot Bog judovskih legalističnih pobožnjakarjev. **Je Bog brezbožnih, oče izgubljenih. Gre za novost, ki je brez primere.** Sprememba v novosti je tako velika in korenita, da jo je moral izvesti sam Bog in zato priti med nas. **Zato Gospodova večerja ni žalni obred večerje pravičnih, ampak veseli obed grešnikov.** (H. Küng) Ko govorim, da je Gospodova večerja veseli obed, se je smiselno vprašati, zakaj se je pri tem Jezus skril ravno pod podobo vina? Eni verjamejo, da mora biti vino rdeče barve, ker predstavlja kri. Ampak pri tem ni odločilna barva, ampak sporočilo. Vino je v Svetem pismu znak veselja. Jezus je pomnožil kruh, da poteši potrebo ljudi, v Kani galilejski pa je naredil vino njim v veselje. Vino je biblični znak vesele mesijanske gostije. Če bi Jezus izbral za podobo kruh in vodo, bi s tem izrazil strogost, pokoro in post. Tako pa vino kot znamenje krvi enkrat predstavlja trpljenje, drugič pa

veselje, kajti brez trpljenja ni pravega veselja v ljubezni. (E. Mozetič) Naj spomnim, da tako in tako večina današnjega evangelijskega (binkoštnega) krščanstva za Gospodovo večerjo uporablja grozdni sok, ne pa vina, za kruh pa kakršenkoli kruh iz trgovine. Svetohlinci pa zahtevajo, da smejo k mizi Gospodove večerje pristopiti samo tisti, ki ustrezajo njihovim ozkim, sektaškim kriterijem. Usmerjeni so na črko, ne pa na Duha, ki črko oživlja. Pozabljajo na ravnovesje med milostjo in resnico. Poudarjajo samo resnico, ki vodi v moraliziranje, drugi pa samo milost, ki vodi v poceni odrešenje. Ki obljublja odpuščanje grehov brez kesanja, spreobrnjenje brez novega rojstva po Duhu, nebesa brez pekla, Gospodovo večerjo brez strahospoštovanja Božje svetosti. Ko Bog ljubi grešnika, to pomeni, da grešnika brezpogojno ljubi, obsoja pa njegova početja. Kajti Bog je pravičen in ljubeč hkrati.

Sveta Kristusova Cerkev je v resnici grešna Cerkev, ker jo sestavljamo grešni, zmotljivi ljudje, a pomiloščeni.

(H. Küng) Tisti svetohlinci, ki hočejo grešne ude izključiti iz Cerkve, da bi v njej ostala samo duhovna elita brezgrešnih, čistih in svetih, ne poznajo prave Kristusove narave in so sektaški. Kdo jim bo po vseh čistkah sploh še preostal? Tudi oni morajo izstopiti. Kajti **svetost Cerkve ni utemeljena z njenimi udi in z njihovo moralnostjo, ampak Cerkev posvečuje glava, ki je Kristus.** Tudi Gospodova večerja ni sveta sama po sebi, avtomatično, saj ne proizvaja magične svetosti. (H. Küng) Niti krst ni svet. Nova zaveza ne govori o institucionalni zakramentalni svetosti, ampak o posvečujoči Kristusovi svetosti po Svetem Duhu. **Cerkev je sveta in grešna obenem, ker Cerkev (še) ni Božje kraljestvo.** Cerkev je bojišče med Božjim duhom in zlim duhom, fronta pa ne poteka med Cerkvijo in svetom, ampak sredi človekovega srca. (H. Küng)

Cerkev, ki ljudem zbuja občutke krivde, je zgrešila svoje evangelijsko poslanstvo. Sporočilo Cerkve ni obsodba in oznanjevanje kazni, ampak terapevtski evangelij – spreobrnjenje

od napačne, grešne poti. Povabilo k spreobrnjenju pa velja predvsem pobožnim in pravičnim starejšim sinovom (farizejem in pismoukom), ki menijo, da ne potrebujejo kesanja, ne pa zgolj grešnim mlajšim sinovom, ki se skesani vračajo k Očetovi mizi sprave. Ne pozabi: **Kadarkoli te hudič spomni na tvojo grešno preteklost, ga ti spomni na njegovo strašno prihodnost.** (Eddy Fabiyanic)

Gospodove večerje ne obhajamo kot da gre za pogrebno procesijo, kajti ne gre za ponovitev ali pa za dodatek Jezusove daritve na križu, ker je le-ta enkratna, popolna in veljavna za vse čase. **To ni obed poražencev, ampak gostija zmagovalcev.** Zato je to slavje zahvaljevanja, evharistija. Bog ni tako zahteven partner, kakršnega predstavljamo ljudje, in ne zahteva naše popolne pozornosti in pripravljenosti, ampak potrebuje naše grehe. Kajti vsaka Gospodova večerja odzvanja Kristusove besede: »To je namreč moja kri nove zaveze, ki se preliva za vas **v odpuščanje grehov.**« (Mt 26,28) Kdo pa je

vreden takšne gostije? Samo tisti, ki prizna, da je grešnik. Brez tega ni kesanja. **Naš največji greh je pravzaprav ta, da nočemo biti grešniki.**

Bog nam noče biti v nadlego niti v nadlogo, noče postati naša obveznost in dolžnost, ampak želi biti naša sreča, naša ljubezen kot dar. Zato je užitek sodelovati na bogoslužju, kajti to ni prisila, navada, dolžnost ali pa kupovanje Božje naklonjenosti in zasluženja. Vsakič smo poklicani k spreobrnjenju, ne pa samo h kesanju kot čustvu. **Kajti pravo kesanje je dejanje razumske odločitve.** (D. L. Moody) **Poklicani smo k novemu načinu mišljenja in življenja, ne pa k moraliziranju. O morali lahko govorijo tudi druge ustanove, o milosti pa lahko govori samo Cerkev.** Moraliziranje vodi v frustracije in v farizejsko svetohlinstvo. Zato smo poklicani k Jezusu, ki je hkrati pravični in tisti, ki nas opravičuje. (Rim 3,21-26) Zato nam vsaka Gospodova večerja pove, kaj si Bog misli o grešniku. Samopravični ljudje verjamejo, da se mora grešnik najprej spokoriti, preden

je lahko Bog usmiljen do njega. **Jezus pa uči, da se ne spokorimo zato, da bi nas Bog lahko ljubil, temveč da nam Bog razodeva svojo ljubezen zato, da bi se lahko spokorili.** Ni se nam treba spremeniti zato, da bi nas imel Bog raje. Nasprotno, spremeniti bi se morali zato, ker nas ima Bog tako rad. Še drugače povedano: **Jezus ne sprejema vsakogar, ampak samo grešnike!** Ne pozabimo, da so naši grehi »gorivo« za Božjo ljubezen. Zato je Ciril Jeruzalemski vzkliknil: **»O, srečen greh, kako velikega Odrešenika si nam dal!«**

V Gospodovi večerji je Bog tako očitno izpostavil svoje srce in se zavzel za človeka, da večjega, lepšega in boljšega bogoslužja od tega ni. **Zato ne čakajmo večjih čudežev in ne tekajmo za čudodelniki. Kajti največji čudež lahko doživimo v podobi kruha in vina.** S tem nam Bog na viden način govori, da on veruje v grešnika. Krščanstvo je Božja vera v človeka. Bog je zaljubljen v grešnika in se ves daruje grešniku. Zakaj pa Bog toliko ljubi človeka? Zato ker je Bog edino človeka ustvaril zaradi sebe. Obstaja po Božji volji in ni

proizvod slepega slučaja kot v kozmologiji, niti ni istoveten mrtvim božanstvom kot v mitologiji.

Lahko si na bogoslužju, a bogoslužje zamudiš, če z občestvom ne obhajaš tega zakramenta milosti. Sprejeti Boga vase pa se »splača«. (L. Marc) Kajti Jezus pravi: »Kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj ...« (Jn 6,51a) Zato je Ignacij Antiohijski učil vernike, naj se ne varajo, ampak naj prihajajo na Gospodovo večerjo zahvale, kajti **»kdor ne sodeluje pri tem občestvu, je že dal prostor hudiču in je postal ošaben in prevzeten, s tem pa je obsodil samega sebe.«**

Gospodovo večerjo je Kristus ustanovil zato, da ne bi nikoli pozabili žrtve, ki je bila darovana za naše odrešenje. Kaj pa je kristjanova žrtev pri Gospodovi večerji zdaj, ko je naša odkupitev enkrat za vselej dokončana? **»Biti vsi skupaj eno, nerazdeljeno telo v Jezusu Kristusu.«** (Avguštin, O Božjem mestu, 10,6)

dr. Daniel Brkič

Marija Barborič

evangeljska pastoralna delavka in
voditeljica molitvene skupine v
Evangeljski Cerkvi v Novem mestu

Cerkev, veličastno delo živega Boga

Ali Bog tudi danes dela? Kaj dela? Pogledjmo si, kaj Bog, Stvarnik neba in zemlje, čigar dela so nedoumljiva, dela tudi danes. Slutimo, da vsi znanstveniki, kar jih je kdaj premogel ta svet in jih še bo, ne morejo raziskati, še manj doumeti veličino Božjega stvarstva. Kamorkoli se

ozremo, v nebo, zemljo ali neviden svet, nam zastane dih in lahko samo strmimo nad vsem Božjim stvarstvom. Ko je Bog ustvarjal, je bilo vse dobro in tudi danes je vse, kar dela, dobro, mogočno in veličastno.

Želim, da malo pokukamo v vesolje in človekovo telo, da bi mogli vsaj malo doumeti, kako velik je Bog in kako silna in mogočna so njegova dela. Samo tako bomo lažje razumeli veličino tega, kar Bog dela v tem času.

»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Rekel je: 'Bodi svetloba' in bila je svetloba.« (1 Mz 1:1,3)

To je bil fenomenalni trenutek, kajti svetloba, ki je potovala iz Božjih ust, je potovala s hitrostjo 300.000 km/s.

Ko gledamo v vesolje, ki ga sestavlja nešteto galaksij in naša galaksija je samo ena od stotih milijard drugih galaksij v znanem vesolju, ki ga je ustvaril Bog, lahko kmalu ugotovimo, da se v Božji sosesi – galaksijah, vesolju, ki ga je ustvaril Bog, ne uporabljajo kilometri, ravnilo, metri itd. Uporablja se mera, ki se ji reče svetlobno leto, ki je dolgo malo manj kot deset bilijonov kilometrov.

Masa naše galaksije znaša okoli bilijon Sončevih mas in vsebuje 200 do 400 milijard zvezd.

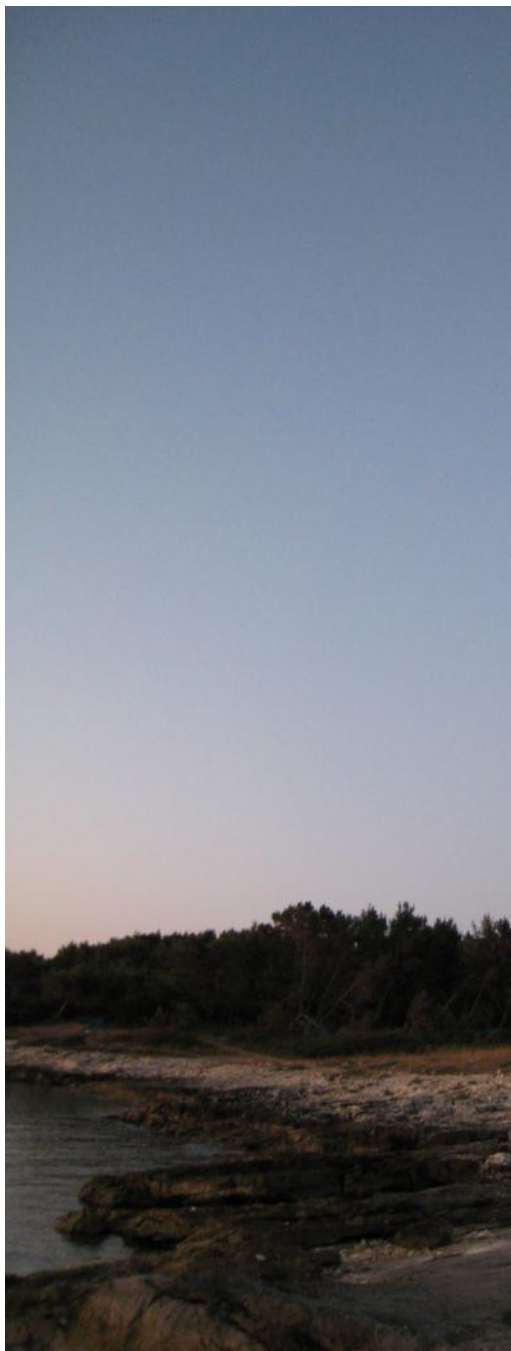
Ko se ponoči ozremo v nebo, posuto z zvezdami, se nam še sanja ne, da zremo v neskončno nebo in kako oddaljene so te zvezde, ki so videti le kot drobne pikice, a so mnoge tako ogromne, da njihova svetloba, ki jo vidimo, potuje do nas milijone svetlobnih let. Ob tem človek obnemi. Da bomo lažje razumeli, si pogledjmo do zdaj odkrito največjo zvezdo, ki so

jo poimenovali Canis Majoris. Veste, koliko je velika? Vse to lahko preverite na spletu. V to zvezdo bi lahko spravili **7 trilijonov** Zemelj. 7 trilijonov! Nedoumljivo! Meni je ta številka tako ogromna, da je niti ne razumem, morda jo kdo od vas. Mi pa zelo veliko spregovori. Kajti temu Bogu, ki je vse to ustvaril, je bilo toliko mar za ljudi, toliko nas je vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da je umrl na križu Golgote in je s svojo smrtjo plačal ceno za naše grehe, nas odkupil in rešil večne pogube. Nas posinovil in nas hoče imeti za vso večnost ob sebi. Zato je razumljiv vzklik Božjega služabnika Davida, ko je gledal v nebo: *»Ko gledam nebo, delo tvojih prstov, luno in zvezde, ki si jih utrdil: Kaj je človek, da se ga spominjaš?«* in vzklik naše duše: *»Velik je Bog!«* Kajti slavimo neprimerljivega, nepremagljivega Boga, Boga vse moči, mogočnosti in slave v vsem. Aleluja! Zato pripada samo njemu vsa slava in čast.

Pogledali smo v vesolje, zdaj pa

poglejmo še v človekovo telo. Prenekateri znanstvenik bi vam povedal, da je do tega trenutka najbolj tehnološko razvita stvar na Zemlji naše oko. In s temi očmi lahko gledamo čudovita in mogočna Božja dela. Ta Bog, ki je vse ustvaril, nas ljubi in se razodeva vsakemu, ki ga želi spoznati, ter želi imeti z nami pristen odnos. Kakšna milost! Kakšna slava! Aleluja.

Zdaj pa si pogledajmo to, kar Bog dela danes. Kajti to, kar Bog zdaj dela, je nekaj tako veličastnega in nedoumljivega, da nad tem strmijo in se pripravljajo vsa nebesa. Celo zemlja strmi, medtem ko ves pekel besni nad tem in poskuša vse, da bi to Božje delo uničil. Kaj je to, kar Bog dela danes? Kaj je to, da so vsa nebesa v takem pričakovanju? Kaj je to, da ves pekel tako strašno besni nad tem? Vsa nova zaveza govori o tem. **Bog, Stvarnik neba in zemlje, gradi svojo Cerkev.** Cerkev, ki jo pričakujejo vsa nebesa. Cerkev, za katero je sam Gospod Jezus umrl na križu, jo

odkupil in očistil v svoji sveti krvi.

Za nami so krščanski prazniki, ko se spominjamo Jezusovega trpljenja in slavnega vstajenja na velikonočno jutro, novo upanje za padlega, izgubljenega, grešnega človeka. Zaradi česar se že dva tisoč let dviga iz mnogih src vzklik: Aleluja! Jezus živi! Spominjali so se Jezusovega vnebohoda in praznovali binkošti. Dan, ko je bila rojena Cerkev.

Cerkev, ki jo bo Gospod Jezus, ko bo pripravljena, vzel s te zemlje v svojo večno slavo v nebesa in ki bo za vso večnost ostala z njim in ko bo vse drugo, nebo kakor tudi zemlja, uničeno. To, kar naš Gospod Jezus Kristus po svojem Duhu dela danes, je našim očem prikrito. Vidimo, kakor zavito v meglico, le delček tega, kar Bog gradi.

Zakaj je to delo, ki ga Gospod Bog gradi, tako veličastno in nedoumljivo? Ker se gradi nekaj tako čistega in to sredi tako pokvarjenega, umazanega

in izprijenega sveta. To je njegova Cerkev, razkrojljena po vsem svetu in ki je nevidna temu svetu. To Cerkev ne gradijo človeške roke, ampak sam Gospod Jezus Kristus po svojem Duhu. To je Cerkev, ki je ne vodi človek, ampak jo oblikuje, posvečuje in vodi le Sveti Duh.

Če smo iskreni, mnogi verniki obupujejo/obupujemo, ko gledamo stanje Cerkva. Obupujemo, ker se nam zdi da se vse ruši in da je stanje po mnogih Cerkvah porazno. Pozabljamo pa na Jezusove besede, ko je rekel, pravzaprav obljubil, da niti peklena vrata ne bodo zrušila njegove Cerkve. Spomnimo se Rebeke, ko se je odločila za Izaka. Kako dolgo, naporno in dolgo pot, polno nevarnosti, je morala prepotovati, da je prišla do Izaka. Na cilj je prišla dostojanstveno.

Jezus gradi svojo Cerkev in že celih dva tisoč let bedi nad njo. On ni tako površen pri svojem delu kot mnogi gradbeniki danes. Je zelo natančen in

precizen. Njegovim očem nič ne uide. Lahko mu zaupamo, da bo njegovo delo obstalo in tudi ostalo za vso večnost.

Dragi bralec, kdorkoli si, zate imam eno vprašanje. Si član njegove Cerkve? Ne sprašujem te, ali si član katerekoli denominacije in ali imaš vse zakramente. Sprašujem te, ali si član te Jezusove Cerkve? To ti lahko odkrije Sveti Duh. Če si si odgovoril pritrdilno in imaš to gotovost, potem se veseli in slavi Boga. Morda si v situaciji, ko ne vidiš izhoda, ko se ti vse ruši, ko ne veš, kako preživeti iz meseca v mesec, ker ni plače, računi pa prihajajo. Morda ti je umrl nekdo od ljubljenih ali zbolel za neozdravljivo boleznijo in je sedaj preizkušena tvoja vera in se bojiš, da ne bi izgubil zaupanja v Boga ali pa si preganjan zaradi vere v Gospoda Jezusa. Karkoli je tvoja bolečina, imaš vseeno razlog za veselje. Si del Kristusove Cerkve in prihaja dan, ko ti bodo obrisane vse solze in odvzeta vsa žalost. Če pa nimaš te gotovosti,

potem te prosim, pridi pod njegov križ, pridi h Gospodu Jezusu. Še je čas. Bog te kliče. Gospod Jezus gradi samo eno Cerkev in edino po to Cerkev tudi prihaja. Maranata!

podobnega, da bo sveta in brezmadežna.» (Ef 5,25-27)

»Zdaj pa vas je Bog spraval s seboj po njegovem telesu iz mesa prek smrti,

*»Možje ljubite svoje žene, kakor je Kristus vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe, da bi jo posvetil, ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo, tako da bi sam postavil predse **veličastno Cerkev brez madeža, gube ali česa***

*da bi vas privedel pred svoje obličje **svete, brezgrajne in neoporečne**, če le ostanete utemeljeni v veri in trdni ter se ne pustite odtrgati od upanja evangelija, o katerem ste slišali.» (Kol 1,22-23a)*

Kako so umirali apostoli

Trpljenje, ki ga doživljamo v svojem osebem ali poklicnem življenju, je včasih lahko videti neznatno, če ga primerjamo s hudim preganjanjem in strašno krutostjo, s katero so bili soočeni apostoli in Jezusovi učenci v svojem času zaradi njihove neumrljive vere.

Matej

Mučeniško smrt je utrpel v Etiopiji, ubit je bil s helebardo (tj. z orožjem v obliki sulice s široko sekuro in kavljem, op. ured. iz SSKJ).

Marko

Ubit je bil v Aleksandriji, v Egiptu, potem ko so ga s konji vlačili po mestnih ulicah, dokler ni bil mrtev.

Luka

V Grčiji je bil obešen na oljno drevo,

kar je bilo kot reakcija na njegovo neustrašno pridiganje.

Janez

Soočen je bil z mučeništvom med valom preganjanja v Rimu, ko so ga skuhalo v velikanski posodi vrelega olja. Kakorkoli, čudežno je preživel. Janez je bil obsojen na zaporniško delo v rudnikih na otoku Patmosu. Tam je napisal preroško knjigo Razodetje. Kasneje je bil izpuščen in se je vrnil v današnjo Turčijo z namenom, da služi škofu v mestu Edesa. Umril je v starosti kot edini apostol, ki je umrl spokojno.

Peter

Bil je križan z glavo navzdol. Po mnenju cerkvene tradicije se je to zgodilo na njegovo prošnjo mučiteljem, češ da se čuti nevrednega, da bi umrl na isti način, kot je umrl Jezus Kristus.

Jakob, Alfejev sin

Čeprav voditelj Cerkve v Jeruzalemu, je bil vržen iz jugovzhodnega stolpiča

judovskega templja kakšnih 30 metrov globoko, ker se ni hotel odreči svoji veri v Kristusa. Ko so ugotovili, da je preživel padec, so ga do smrti pretepli s kijem. To je bil isti kraj na vrhu templja, kamor je satan odvedel Jezusa med t. i. skušnjavami.

Jakob, Janezov brat

Zebedejev sin Jakob je bil po poklicu ribič, ko ga je Jezus poklical v duhovniško službo. Kot cerkveni vodja je bil Jakob v Jeruzalemu pod kraljem Herodom obglavljen. Rimski stražnik, ki je pazil nanj, je bil osupel nad tem, kako je Jakob na sodnem procesu zagovarjal svojo vero. Kasneje je ta stražnik spremljal Jakoba na kraj usmrtitve. Prevzet od njegovega pričevanja je pred sodnikom razglasil svojo novo vero in pokleknil poleg Jakoba, da ga kot kristjana obglavijo hkrati z njim.

Bartolomej

Poznan je bil tudi pod imenom Natanael. Deloval je kot misijonar v Aziji. Za Jezusa je pričeval na območju današnje Turčije. Zaradi

njegovega pridiganja ga je doletelo mučeništvo v Armeniji, kjer so ga z bičem pretepli do smrti.

Andrej

V mestu Patras v Grčiji so ga križali na križu z obliko X. Ko ga je sedem vojakov hudo prebičalo, so njegovo telo na križ privezali z vrvjo, da bi tako podaljšali njegove muke. Njegovi sledilci so poročali, da ko so ga peljali do križa, jih je Andrej pozdravljajal s temi besedami: »Dolgo sem hrepenel in pričakoval to uro. Križ je posvečen zaradi Kristusovega telesa, ki je viselo na njem.« Nadaljeval je s pridiganjem svojim mučiteljem, in to še dva dneva, dokler ni izdihnil.

Tomaž

Na enem izmed njegovih misijonarskih potovanj v Indiji, kjer je ustanavljal Cerkev, so ga zabodli s kopjem.

Juda, Jakobov sin

Pogosto imenovan tudi Tadej. Ubit je bil s puščico, ko se ni hotel odreči svoji veri v Jezusa.

Matija

Apostol, ki je nadomestil izdajalca Judo Iškarijota, je bil kamnan in nato obglavljen.

Pavel

Bil je mučen in nato obglavljen pod vladavino hudobnega cesarja Nerona v Rimu, leta 67. Po drugih virih naj bi ga v areni raztrgale divje zveri. Pavel je bil dolgo zaprt, kar mu je omogočilo, da je pisal pisma Cerkvam, ki jih je ustanovil v Rimskem cesarstvu. Ta pisma, ki vsebujejo veliko osnov krščanske doktrine, predstavljajo znaten del nove zaveze.

Štefan

Štefanov primer je v Svetem pismu zelo dobro dokumentiran. V splošnem se Štefana šteje za prvega krščanskega mučenca. Ocenjuje se, da je v času velikega preganjanja, čigar žrtev je bil tudi Štefan, mučeništvo doletelo okoli dva tisoč kristjanov, skupaj z Nicanorjem, ki je bil eden izmed sedmih diakonov.

Janez Krstnik

Obglaviti ga je dal kralj Herod.

Filip

Mučeništvo ga je doletelo v mestu Hierapolis, v pokrajini Frigija v današnji Turčiji. Bil je grobo pretepen, zaprt in kasneje križan.

Simon Gorečnik

Potoval je daleč; domneva se, da je bil križan v današnji Veliki Britaniji.

Barnaba

Domneva se, da je bil ubit deset let za Pavlom.

Zapisi, kako so umrli apostoli, predstavljajo pomembno sporočilo za kristjane in testament vere v pričevanje vsem ljudem skozi zgodovino. Krščanstvo se na tak način dokazuje kot najbolj ljubeča, dobrotljiva in globoko zvesta veroizpoved, kar jih človeštvo pozna.

Prevod: Peter Golob

vir: <http://www.inspire21.com/>
<http://www.keyway.ca/>

Uporniki, niste plesali niti jokali

»S kom naj torej primerjam ljudi tega rodu? Komu so podobni? Podobni so otrokom, ki posedajo na trgu in kličejo drug drugemu: ›Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo žalostinko, pa niste jokali.« Prišel je namreč Janez Krstnik, ki ne je kruha in ne pije vina, pa pravite: ›Demoni ima.« Prišel je Sin človekov, ki je in pije, pa pravite: ›Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov.« In modrost je bila opravičena po vseh svojih otrocih.« (Lk 7,31-35)

Jezus postavlja pred nas vprašanje, ki velja za vse čase in kraje: »S kom naj torej primerjam ljudi tega rodu? Komu so podobni?« V Svetem pismu je izraz »rod« nasprotje izrazu »ljudstvo«, kajti po Jezusovi besedi je ta rod »požrešen in grešen« ter

»hudoben in prešušten«, ker ni zvest Bogu, ampak se mu izneverja. Pri tem misli na tiste, ki se imajo za pobožne, svete in pravične. Sobesedilo pravi, da Jezus tega ni povedal v odnosu do poganov ali grešnikov, ampak do farizejev in učiteljev postave, ker so se uprli namenu, ki ga je imel Bog z njimi. (Lk 7,30)

Za slikovit odgovor je Jezus uporabil prisposodbo, v kateri je povedal tedanji znani izrek, ki so ga otroci recitali, ko se drugi otroci niso hoteli pridružiti njihovi igri. (L. Morris) Jezus jih primerja s prepirljivimi, razvajenimi in trmastimi otroki, ki nasprotujejo, oporekajo, ugovarjajo, se upirajo, izpodbijajo in odklanjajo vsak predlog, medtem ko z dolgočaseni, otopeli in brezvoljni posedajo na trgu. So gluhi, trmoglavni in trdosrčni. Nočejo se niti veseliti niti žalovati. Nočejo sodelovati, ampak izmed dveh ponudb vedno izberejo svojo, tretjo. Iz gole trme, brez razloga in dokaza. Njihova igra je nasprotovanje. (S. Fausti) Ker so nezainteresirani, pasivni in

presiti vsega, ne prepoznajo trenutka Božjega obiskanja in svojega odrešenja. Prigovarjajo in kljubujejo, namesto da bi izkoristili svojo edino priložnost in se kot otroci Boga odzvali Modrosti. (P. G. Müller)

Tedanji otroci so se igrali poroko ali pogreb, a so se na povabila brezčutno odzvali. Gre za opis upiranja, ko človek namerno dela drugače, kot se pričakuje in zahteva. (R. H. Stein) Gre za trmasto, nepopustljivo vztrajanje pri kakem stališču, ravnanju in mnenju, kljub dokazom o neustreznosti takšnega obnašanja in mišljenja. Jezus takšne primerja z osebno in duhovno nezrelimi otroki.

Če bi njihovi prijatelji piskali na piščali, da bi se lahko oni veselili in plesali kot na svatbi, bi to zavrnilo. Potem bi njihovi prijatelji, da bi jih zadovoljili in jim ugodili, vse spremenili in bi peli žalostinke kot na pogrebu, da bi lahko oni v znak žalovanja jokali, a bi tudi to zavrnilo in odklonilo. Komentatorji pravijo, da je Jezus uporabil za

prisposodbo igro otrok tistega časa, da bi s tem izrazil povsem nasprotna razpoloženja dveh skrajnosti.

Kateri otroci se tako obnašajo? Razposajeni, poredni, razvajeni, samosvoji in uporni otroci; z eno besedo »scrkljanci«. Nič jim ni po volji in z ničimer niso zadovoljni. Nobena hrana jim ni všeč in vsake igre in igrache se hitro naveličajo, ker so nezainteresirani. Vedno hočejo nekaj novega. Živijo za spektakel, senzacijo in za kratko zabavo. Če ni po njihovo, kritizirajo in kljubujejo.

Oznanilo Janeza Krstnika je govorilo o askezi in spreobrnjenju, oni pa so to imeli za norost. Oznanilo Jezusa Kristusa pa je govorilo o veselju in ljubezni, a so to imeli za razuzdanost. (S. Fausti) Takšni se nalašč upirajo, ne vedoč, da s tem kljubujejo Bogu. So trdosrčni, vodi pa jih demonski uporniški duh. Takšnim trmoglavcem ne more ugoditi nihče, ker je problem v njih samih. Zato ne prepoznavajo milostnega trenutka

Božjega obiskanja in svojega odrešenja. Sami se zapisujejo smrti, ko zavračajo edino možnost in priložnost.

Ali se to dogaja tudi danes? Kaj se lahko iz tega naučimo? Glede Janeza Krstnika so se tisti, ki so se imeli za najbolj svete in pobožne, pritoževali in prigovarjali, da ni nikoli dovolj vesel in da je preveč žalosten. Ko pa je prišel Jezus, so zgodbo obrnili in ga obtožili, da ni dovolj resen in spoštljiv. V resnici pa niso hoteli sprejeti niti Janeza Krstnika niti Jezusa Kristusa, ker takšni zadostujejo sami sebi.

Krstnik je bil puščavnik. Ni jedel kruha, ampak kobilice in divji med. Ni imel lepe, posebne obleke brez šiva kot Jezus, ampak je nosil obleko iz kamelje dlake. Ni pil vina ter se ni družil in jedel skupaj s cestnarji in z grešniki. Ni se dotikal gobavih, slepih in hromih. Živel je ločeno od sveta. Ni se pogovarjal z ženskami, ne s prešušnicami in ne z otroki. Pridigal je o pokori, o Božji srditi jezi in o sekiri, ki poseka vse, kar ni popolno,

da zgori v ognju Božje sodbe. Pa vseeno ni zadostil njihovim »svetim« pričakovanjem. Ni bil sprejet, ampak so mu kljubovali, se mu upirali, mu nasprotovali in mu ugovarjali z besedami: »Demona ima!« Kdo je to govoril? Grešniki, množice iz vse pokrajine, cestnarji, vojaki ...? Ne! Oni so se spreobrnili in so priznali Božjo pravičnost. Obsojali so ga trdosrčni in uporni farizeji, ki so se imeli za svete in pravične.

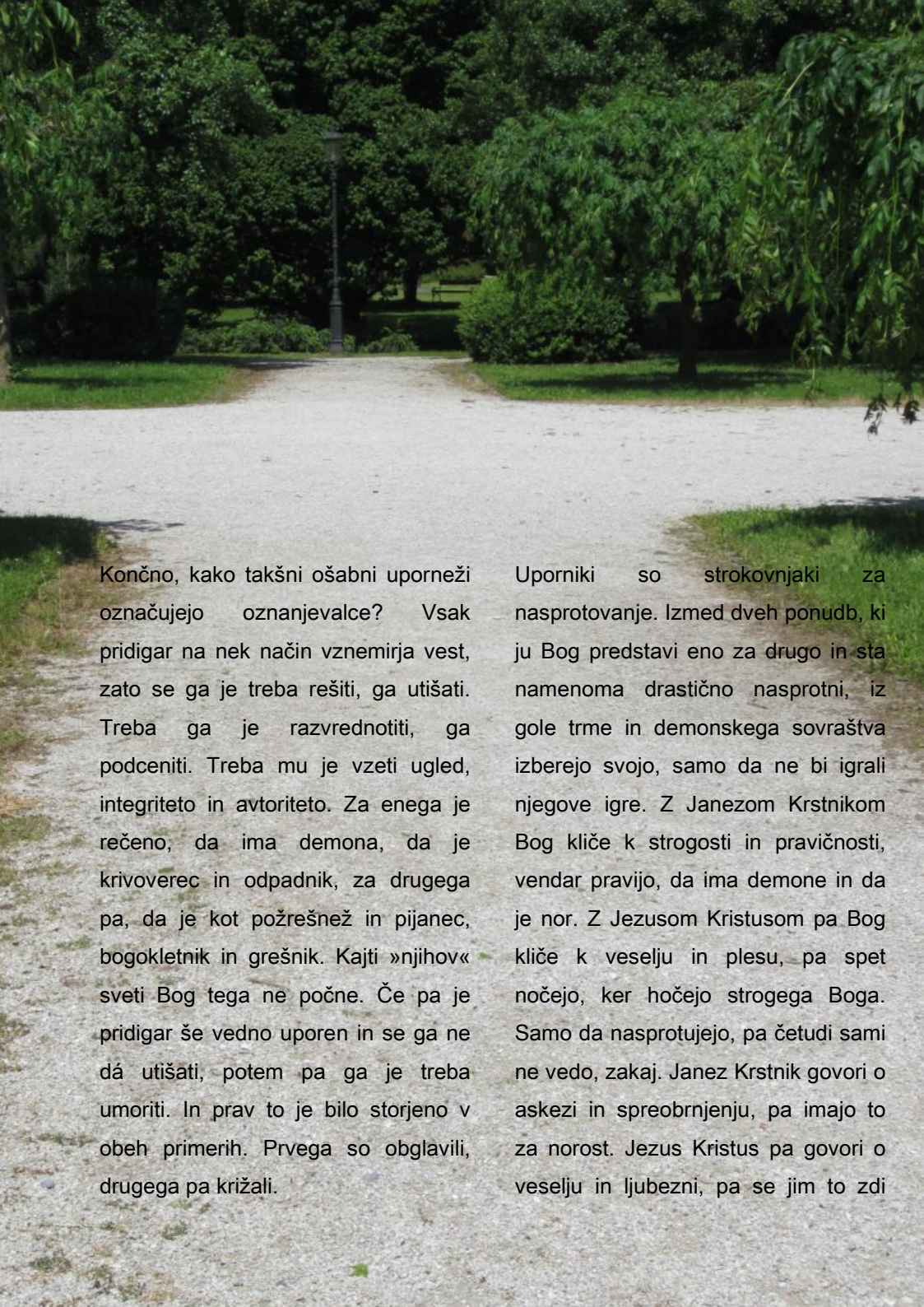
Potem pa je prišel Jezus, ki ni živel v puščavi kot Janez Krstnik. Vršil je Očetovo voljo. Bil je med ljudmi in jedel je skupaj z grešniki. Pil je vino, posedal je v družbi in se veselil. Pogovarjal se je z ženskami, dotikal se je slepih, gobavih in hromih, da bi spoznali, da je Bog blizu ljudem in njihovim stiskam. Da Bog ljubi človeka ne glede na to, kdo in kakšen je. Vse je delal drugače kot Janez Krstnik in pošteno bi bilo, da mu ne bi očitali, ga obrekovali in kritizirali, ampak bi se odzvali in Božje povabilo sprejeli. Pričakovali bi, da mu ne bodo

nasprotovali in oporekali, se upirali in mu ugovarjali. Pošteno bi bilo, da bi »sveti pravičnejši« ravnali drugače. A so ga ravno tako odpisali kot nevero-dostojnega in govorili: »Glej, požreš-než je in pijanec, prijatelj cestinarjev in grešnikov.« Kdo je to govoril? Grešniki, množice iz vse pokrajine, cestninarji, vojaki ...? Ne! Oni so se spreobrnili in so priznali Božjo pravičnost. Obsojali so ga trdosrčni in uporni farizeji, ki so se imeli za svete in pravične.

Upornik ostane vedno upornik, ker je uporen v srcu! Lahko s prižnic grmi o Božji srditi sodbi, peklu, svetosti, popolnosti, zakonih in postavi, a se v trdosrčnem in upornem srcu nič ne zgodi. Lahko se s prižnic milo in sočutno govori o Božji milosti in brezpogojni ljubezni, o odpuščanju, nebesih, svobodi v Kristusu, pa se v trdosrčnem in upornem srcu spet nič ne zgodi. Nobene spremembe ni. Zato Jezus govori o dveh povsem različnih zasnovah; govori o piskanju, vriskanju, prepevanju in plesu na svatbi ter o stokanju, jokanju in

žalovanju na pogrebu, a vseeno ni nikakršnega odziva.

V čem je torej problem tistih, ki se imajo za pravične, popolne in svete? V njih samih. Duhovno mrtvi so. Ni problem niti v Janezu Krstniku niti v Božjem Sinu Jezusu Kristusu, čeprav takšni za svoje stanje vedno krivijo druge in za svoja početja najdejo nešteto opravičil in izgovorov. V resnici imajo trdosrčno in demonsko uporniško srce, polno trme in kljubovanja. Takšni ljudje se v resnici nočejo in ne želijo spremeniti, ker ne vidijo, da je z njimi kaj narobe. Nočejo se poučiti, ker so samozadostni in ošabni. Takšnih se je modro izogibati, da z njimi ne zgublamo dragocenega časa in energije. Sveto pismo pravi, naj ne mečemo biserov pred svinje, kajti takšni še niso umrli stari meseni naravi, egoizmu. Njihova početja moramo sovražiti in obsojati, njih kot grešnike pa ljubiti. S tem, ko rečemo, da svoje sovražnike ljubimo, pomeni le to, da jim želimo, da se spreobrnejo.

A gravel path leads through a lush green park. In the background, there are dense trees and a tall lamppost. The path is flanked by grass and more trees, creating a serene outdoor setting.

Končno, kako takšni ošabni uporneži označujejo oznanjevalce? Vsak pridigar na nek način vznemirja vest, zato se ga je treba rešiti, ga utišati. Treba ga je razvrednotiti, ga podceniti. Treba mu je vzeti ugled, integriteto in avtoriteto. Za enega je rečeno, da ima demona, da je krivoverec in odpadnik, za drugega pa, da je kot požrešnež in pijanec, bogokletnik in grešnik. Kajti »njihov« sveti Bog tega ne počne. Če pa je pridigar še vedno uporen in se ga ne dá utišati, potem pa ga je treba umoriti. In prav to je bilo storjeno v obeh primerih. Prvega so obglavili, drugega pa križali.

Uporniki so strokovnjaki za nasprotovanje. Izmed dveh ponudb, ki ju Bog predstavi eno za drugo in sta namenoma drastično nasprotni, iz gole trme in demonskega sovraštva izberejo svojo, samo da ne bi igrali njegove igre. Z Janezom Krstnikom Bog kliče k strogosti in pravičnosti, vendar pravijo, da ima demone in da je nor. Z Jezusom Kristusom pa Bog kliče k veselju in plesu, pa spet nočejo, ker hočejo strogega Boga. Samo da nasprotujejo, pa četudi sami ne vedo, zakaj. Janez Krstnik govori o askezi in spreobrnjenju, pa imajo to za norost. Jezus Kristus pa govori o veselju in ljubezni, pa se jim to zdi

preveč razuzdano. (S. Fausti) Takšni ljudje hitro spreminjajo razpoloženje, ker nimajo svojih stališč. Obnašajo se, kakor jih je volja in kakor jim paše, odvisno od tega, s kom se družijo. Zdaj so tu, zdaj so tam. Zdaj so s tabo, zdaj so proti tebi. So kot ptice selivke. Pride Janez Krstnik – človek iz divjine, grob, oster, možat, žaljiv, neolikan, glasen, direkten, brez dlake na jeziku, pa je zavrnjen. Pride Jezus Kristus – človek iz mesta, mehak, olikan, mil, blag, nežen, ljubeč, usmiljen, ponižen, sočuten, prijazen, obziren, pa je ravno tako zavrnjen.

Upornikom ni nikoli nič prav. Nihče jim ne ustreza, ker so polni demonskega sovraštva in zagrenjenosti. Ni jim všeč Krstnikova strogost, ker njegove pridige odbijajo in žalijo. Ni pa jim všeč niti Jezusova popustljivost, ker njegove pridige obljublajo »poceni« milost. Krstnikovo pridiganje je utrujajoče in odvečno, Jezusov Bog pa nič ne stane, saj je tak, kot da je vera na razprodaji. Pa še preveč se

druži z grešniki. Krstnik je za njih preresen, Jezus pa premilosten, saj preveč govori o Božji ljubezni.

Hvala Bogu, da ima zadnjo besedo modrost, ki pooseblja Boga. Njegov načrt odrešenja je modrost. Vsi načrti upornikov pa se vedno prekrizajo. Vse se jim zruši in zaman čakajo, ker ima Bog vedno zadnjo besedo. Čas vse pokaže. Sad Duha potrdi vse, kar je od Boga, ker Bog sam opravičuje. Človek lahko slepi samega sebe, lahko utiša svojo vest in spretno igra pobožnost, ali pa s hinavščino in priliznjenostjo vara druge, a ne za dolgo. »Kajti modrost je bila opravičena po vseh svojih otrocih.« (Lk 7,35) Resnični spreobr-njenci, Božji otroci, opazijo in spoznajo Božjo modrost v Janezu Krstniku in v Jezusu Kristusu. Oni ne spadajo v tabor tistih, ki se imajo za pravične, ampak med tiste, ki jih Božja modrost opravičuje, oni pa njo pred svetom s svojim novim življenjem.

dr. Daniel Brkič

Lea Brkič

evangeljska pastoralna delavka,
animatorka in moderatorka na
področju družbenih dejavnosti
Evangeljske Cerkve v Novem mestu

DOVOLJ MI JE!

Elija je doživel nekaj čudovitega z Bogom. Vpričo vsega Izraela in Baalovih prerokov je bil priča dogodka na gori Karmel, ko se je sam Bog razodel kot vsemogočni in resnični. Na Elijevo molitev je odgovoril z ognjem. Vsi Baalovi preroki so bili osramočeni in kasneje tudi ubiti. Po tem dogodku je Bog po dolgem sušnem obdobju poslal tudi dež in s tem pokazal svojo avtoriteto. Ali je

možno še kakšno večje doživetje Božje moči v življenju posameznega človeka? Elija je dobil takojšen odgovor na svojo molitev. Vsem, ki so to videli, je bilo v trenutku jasno, da je Jahve edini resnični Bog.

Elija je po Božji milosti doživel veliko zmago. Tudi sam se je ponovno lahko prepričal o Božji veličini in vsemoči. Kaj pa je Elija počel po tem dogodku?

Je razmišljal o Božji veličini? Je slavil Boga? Se je o tem pogovarjal s svojimi prijatelji?

Kmalu za tem dogodkom je dobil od Jezabele neprijazno sporočilo. Grozila mu je s smrtjo. To je popolnoma razumljivo, saj je pobil Baalove preroke, kar je bilo za njo bogokletno. Jezabela, ki je bila žena kralja Ahaba, je uvedla kult Baala. Zaradi tega je ljudstvo Izrael od zvestobe in vdanosti Bogu padlo v kultski razvrat. Ravno proti temu se je prerok Elija boril in v tej bitki tudi zmagal. Kakšno je pravzaprav sporočilo, ki ga je Elija dobil od Jezabele? Glede na to, kdo je bil pošiljatelj sporočila, bi moralo biti zanj sporočilo popolnoma nično, saj je bila Jezabela »premagana« z dogodkom na Karmelu. V tem sporočilu so omenjeni bogovi. Kateri? Tisti, za katere je Elija dokazal, da sploh ne obstajajo, da so izmišljeni. To sporočilo je sicer bila grožnja: »Elija, umrl boš.« Ali je imel potemtakem dogodek na Karmelu sploh kak pomen, če se je Elija tako ustrašil njene grožnje?

Kako se Elija odzove na to? Sam, brez služabnika, se odpravi v samoto, v puščavo. Služabnika pusti v Beeršebi. Mar je v puščavi varen pred Jezabelo? Zakaj se z omajano vero raje ne ustavi v Davidovem mestu, kjer je skrinja zaveze kot znak Božje navzočnosti? Ali pa v Hebronu, kjer so pokopani patriarhi, očetje vere? Elija beži, ker se hoče rešiti pred Jezabelinim maščevanjem. V tem primeru puščava prav gotovo ni kraj, kamor bi ga Bog pošiljal. Sedel je pod brinov grm. Kajti v malodušje, strah in krizo lahko padejo še tako močni heroji. Triumf na Karmelu je tako končal pod brinom. Ali je pod njim res lahko počival? Poln frustracij je začel Bogu ukazovati: »Dovolj je, zdaj, Gospod, vzemi moje življenje ... nisem boljši od svojih očetov.« Je to res? Bog ga je uporabil na edinstven način. Po dogodku na Karmelu ga lahko primerjamo z Mojzesom. Tudi na gori preobrazbe v novi zavezi sta omenjena prav Mojzes in Elija. Mojzesova smrt je bila posebna. Ni bila pod bodičastim grmom. Tudi

Elijevo vnebovzetje je bilo posebno, z ognjenim vozom. Ali z vso to držo izčrpani in zlomljeni Elija daje videz velikega zmagovalca vpričo vsega Izraela in vpričo svoje največje nasprotnice Jezabele?

Ena sama ženska grožnja je bila dovolj, da je Elijo duhovno popolnoma razorožila, da je postal nekoristen. Legel je in zaspal pod bodičastim grmom z bridkostjo (bodičevjem) v svojem srcu. Je imel za to tehten razlog? Zmaga, ki jo je doživel, se ni zgodila v njegovem otroštvu, torej v neki davni preteklosti, da bi jo lahko tako hitro pozabil. Zmaga se je zgodila malo prej. Ni bila majhna, ampak prav nasprotno zelo velika. Prav gotovo je čutil Božjo bližino, ko je ogenj padal z neba in použil žgalno daritev, drva, kamen, prst in celo vodo. Ravno tako je čutil dež, ki je po treh letih in pol ponovno osvežil izsušeno zemljo.

Elija je v tej situaciji kot človek, ki veruje v Boga, sicer ga ne bi prosil,

naj ga vzame. Očitno pa v teh novih okoliščinah, ki jih je povzročila Jezabelina grožnja, ne ve, kako mu sedaj vera lahko pomaga. Pravzaprav ne ve, kaj naj sedaj počne. Najmanj trije razlogi so, zakaj se je to z njim zgodilo. Prvi razlog: V nekem trenutku je postala v njegovih očeh človeška moč tako velika, da je popolnoma zameglila pogled na Božjo vsemogočnost. V resnici pa je bila še tako velika Jezabelina grožnja nična v primerjavi z Božjo močjo, ki se je razodela na Karmelu. Drugi razlog: Morda je bil Elija ob tem, ko ga je Bog uporabil vpričo vsega Izraela, tako vzničen nad dogodkom, da je razmišljal le to: »Naj sedaj vsi vidijo, kdo je pravi Bog.« Ni pa vzel tega dogodka tudi za svoje osebno življenje, ker se mu je pač zdelo samoumevno, da on ve, kdo je pravi Bog. Kot da je ta dogodek le posebno pričevanje za ostale ljudi, ne pa tudi zanj osebno. In tretji razlog: Duhovni sovražnik hoče po vsaki duhovni zmagi kristjanu onemogočiti, da bi rasel v spoznanju Božje veličine.

Nekdo je glede tega povedal: »Zmaga je dobljena, Bog pa pozabljen!« Zato nam nasprotnik grozi z različnimi grožnjami. Njegov namen je, da izniči to, kar je posameznik doživel z Bogom. Velike zmage želi spremeniti v velike poraze. Vsaki veliki zmagi tako sledijo preizkušnje, ki so včasih zelo težke in boleče.

Vendar je Bog poskrbel za Elijo tudi v tem primeru. V puščavi pod bodičastim grmom je dobil hrano in pijačo pravočasno. Angel ga je dvakrat prebudil iz spanja in mu jasno povedal, da njegova pot še ni končana. V moči hrane, ki jo je zaužil, je hodil štirideset dni in štirideset noči do Božje gore Horeb. Pred tem pa je hodil le en dan, da je prišel v puščavo in je bil na smrt utrujen. Kakšna razlika je sledila po vnovičnem Božjem dotiku!

Kaj pa se dogaja z nami? Smo vzničeni nad posebnim Božjim razodetjem v našem življenju? Morda smo včeraj doživeli čudež

ozdravljenja. Morda smo bili deležni posebnega Božjega dotika ob poslušanju ali branju Božje besede. Morda pa v molitvi. Da, to je bilo včeraj. Danes, le nekaj ur od takrat, pa je v našem življenju prava katastrofa. Grozi nam sovražnik in uporablja različne načine in taktike. Okoli nas je razdejanje, uničenje, škoda, propad in nesreča. Lahko so to neprijetni dogodki, ki nas spravijo v obup in strah. Lahko so to naši prijatelji, ki nam nenadoma postanejo sovražniki. Se bomo tudi mi umaknili v duhovno puščavo in legli pod bodičast grm? Kakšen je naš pogovor z Bogom? Ali tudi mi rečemo: »Gospod, dovolj mi je, vzemi me!« Naša pot še ni končana. Vendar bi bila tudi za nas pot predolga, če se ne bi okrepčali z močjo Božje besede, ki je nebeški kruh, in z močjo Svetega Duha, ki je izvir žive vode.

Ne recimo: »Gospod, dovolj mi je, vzemi me!« Raje recimo: »Gospod, uporabi me!«

KREDA

Na neki fakulteti je poučeval profesor filozofije, ki je bil odločen ateist. Njegov glavni cilj je bil, da je svoje študente cel semester skušal prepričevati, da Boga ni. Študenti se zaradi njegovih dovršenih argumentov nikoli niso upali prepirati z njim. V dvajsetih letih njegovega poučevanja ni imel nihče dovolj poguma, da bi mu nasprotoval. Seveda so se nekateri med odmori pogovarjali o tem vprašanju. Ni pa bilo nikogar, ki bi si upal pred njim javno izraziti svoje prepričanje o obstoju Boga, saj je bil profesor dobro poznan po svojem odnosu do verujočih. Zadnji dan na koncu vsakega semestra je pred vsemi trisotimi študenti rekel: »Če je tu kdo, ki še vedno veruje v Jezusa, naj vstane!«

V dvajsetih letih ni nihče vstal. Vsi so vedeli, kaj bo sledilo temu vprašanju. »Kdorkoli verjame v Boga, je neumen. Če bi Bog obstajal, bi preprečil, da bi se ta kreda razbila. Tako enostavna naloga za Boga, vendar je ne more opraviti.« In vsako leto je nato takoj za tem vrgel kreda na tla, tako da se je zlomila v majhne koščke. Vsi študenti so vedno samo strmeli. Zagotovo je bilo v vsakem letniku nekaj kristjanov, vendar si v dvajsetih letih ni upal vstati nihče.

Nekaj let nazaj se je v to šolo vpisal nek fant. Bil je kristjan in dobro je poznal vse zgodbe o svojem profesorju. Predavanja pri tem učitelju so bila del njegovega glavnega predmeta. Zelo se je bal. Vendar se je odločil, da bo ves semester vsako jutro molil, da bo imel na koncu konference dovolj poguma ne glede na odziv profesorja in sošolcev. Karkoli bi mu rekli, ni bi moglo omajati njegove vere ... vsaj tako je upal.

Končno je prišel ta dan. Profesor je

rekel: »Če je tu kdo, ki še vedno veruje v Jezusa, naj vstane!« Profesor in vsi študenti so bili izjemno presenečeni, ko so videli, da si je nekdo upal vstati. Profesor je z močnim glasom rekel: »Ti bedak!!! Če bi Bog obstajal, bi preprečil, da bi se ta kreda razbila!«

Ko je spustil kreda, je le-ta spolzela iz njegove roke preko rokava na naborek njegovih hlač in nato po njegovi nogi do čevljev. Ko je zadela tla, se je enostavno skotalila, ne da bi se zlomila. Profesor je ostal odprtih ust. Pogledal je mladeniča in nato hitro stekel iz predavalnice.

Mlad kristjan, ki se je upal vstati, je nato pred vsemi sošolci govoril o svoji veri v Jezusa Kristusa. Tristo študentov je ostalo v predavalnici in poslušalo o Božji ljubezni do njih in o Božji moči.

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://urbanlegends.about.com/library/>

[bl_dropped_chalk.htm](http://urbanlegends.about.com/library/bl_dropped_chalk.htm)

Odkrivamo darove Božje narave (3)

Ali imate svoj najljubši mesec?

Lučka se je odločila, da sta njena najljubša meseca kar dva – maj in junij. Še raje ju je imenovala s starim slovenskim imenom – veliki traven in rožnik. Ali uganete, zakaj si ju je izbrala za najljubša? Zaradi zelišč seveda, ki jih največ raste prav v teh dveh mesecih.

Joj, koliko veselja je imela z nabiranjem in izdelavo različnih pripravkov iz zdravilnih rastlin. In z njo tudi mi vsi, saj smo se pogosto skupaj podali ven v Božjo naravo.

Vas zanima, katera zelišča smo nabirali in kaj vse smo pripravljali iz njih v teh mesecih?

Začeli smo s koprivami. Seveda smo se primerno opremili z rokavicami, da

se ne bi opekli. Ko smo jih trgali, nas je Lučka spomnila: »Kopriva sodi med najbolj zdravilne slovenske rastline. Čaj iz kopriv pomaga pri vseh boleznih sečnih poti, čisti kri, pospešuje presnovo in dobro vpliva na duševno počutje.«

Vedela je tudi, kako se pripravi čaj iz kopriv: »Kot poparek, kar pomeni, da sveža ali posušena zelišča prelijemo s pravkar zavrelo vodo, premešamo, pokrijemo in pustimo stati deset minut.« Povedala pa nam je, da iz kopriv ne pripravljamo le čaja, ampak tudi juho in solato, ki je še posebej priporočljiva za slabokrvne.

Potem smo šli nekajkrat v gozd. Nabirali smo liste robid, malin in jagod. Iz mešanice smo pripravili dober osvežilni čaj. Lučka je vedela kako: »Ne kot poparek ampak kot zavretek. To pomeni, da damo zelišča v hladno vodo in jih premešamo. Čaj počasi segrejemo do vretja, odstavimo in pokrito pustimo stati deset minut.«

V gozdu smo nabirali tudi smrekove vršičke. Nekaj smo jih posušili za čaj. Lučka nam je povedala, da čaj iz mladih brstov iglavcev, ki ga pripravimo kot poparek, pomaga pri boleznih dihal in pri spomladanski utrujenosti, blaži pa tudi revmatične težave.

Iz vršičkov je Lučka naredila še sirup. V velik steklen kozarec je dala plast vršičkov in plast sladkorja, pa spet plast vršičkov in sladkorja, dokler ni bil kozarec poln. Dobro ga je zaprla in ga pustila na soncu za tri tedne. Nato je sirup odcedila in ga shranila v manjše steklenice. Pila ga bo pozimi, ko bo prehlajena.

Na enem od naših potepanj po gozdu so nas prav grdo popikali komarji. Lučka se je spomnila, da pri pikih pomaga tinktura iz netreska. Na srečo smo ga imeli vsajenega na vrtu in se takoj lotili priprave tinkture ali izvlečka po Lučkinih navodilih: »Sveže liste netreska narežemo in jih namočimo v desetih delih alkohola. Po štirinajstih dneh alkohol precedimo in si s

tinkturo namažemo boleča in srbeča mesta pri pikih žuželk.« Malo smo bili razočarani, da si s tinkturo nismo mogli pomagati takoj. »Bo pa za drugič,« smo se tolažili.

A Lučki ni dalo miru in je v svoji novi knjigi o zdravilnih zeliščih, ki jo je dobila za rojstni dan, našla še eno rešitev. To je bilo mazilo iz ognjiča. Tudi te živo oranžne rože so rasle na našem vrtu in tako smo morali pripraviti še mazilo. Delali smo ga prvič, a nam je kar uspelo. Naš recept je tak: Trem žlicam raztopljene svinjske masti dodamo dve žlici drobno zrezanih zelišč. Pustimo, da se mešanica ohladi in strdi. Mešanico ponovno počasi raztopimo in ohladimo. Postopek ponovimo še dvakrat, nato mazilo nalijemo v pripravljene lončke. Zdaj smo bili dobro opremljeni zoper pike žuželk in smo sproščeno nadaljevali z nabiranjem zelišč.

Že je zacvetel bezeg. Čaj iz bezga je nepogrešljiv pri prehladih in gripi, saj znižuje visoko telesno temperaturo,

zato smo cvetove nabrali in posušili za zimo. Za žejne poletne dni smo naredili bezgov sok. Naredili smo tudi sirup, podobno kot iz smrekovih vršičkov, le da smo namesto sladkorja uporabili med, ki je bolj zdravilen. Lučka pa se je še posebej razveselila bezgovih socvetov, ocvrtih v testu za palačinke, ki smo jih naredili za večerjo.

Spomnila nas je, da bodo bezgovi cvetovi septembra dozoreli v črne jagode. »Tokrat jih bomo prišli nabrat in iz njih skuhalo čežano, ki je tudi zdravilna, saj pospešuje potenje in čisti kri. Nekaj jagod pa bomo posušili za čaj, ki krepi odpornost.«

In potem je Lučka prišla še s povabilom, da gremo nabirat šentjanževke. Šentjanževk smo se res razveselili. Že dolga leta jih nabiramo, saj vemo,

da je šentjanževka odlična zdravilna rastlina s širokim območjem delovanja. Nabrali smo jo za čaj, ki pomirja, pomaga pri migreni in živčni izčrpanosti. Lučka pa je pripravila tudi šentjanževo olje. V steklen kozarec je natrgala cvetove, liste in stebela šentjanževke in vse to prelila s hladno stiskanim olivnim oljem. Kozarec je dobro zaprla. Za tri tedne ga je postavila na sončen prostor. Olje bo večkrat ga premešala in ko bo dobilo lepo rdečo barvo, ga bo precedila v temne steklenice. »Šentjanževo olje pomaga zdraviti površinske rane, opekline, ozeblino, izvino in revmo,« je obnovila svoje znanje.

Tako sta minila Lučkina najljubša meseca. Večino svojega prostega časa je preživela sproščeno na svežem zraku, v gibanju, dobri volji in smehu. Zelo smo ji bili hvaležni, da smo lahko skupaj z njo odkrivali Božjo naravo in uživali v njenem neizmernem bogastvu in lepoti.

Mira Grahek

Izlet

»grešnikov«

22. junija se je zgodila ekskurzija, ki je vključevala: izlet na grad Turjak in voden ogled njegovih znamenitosti, obisk rojstne domačije Primoža Trubarja pri Velikih Laščah, sprehod po idilični dolini Iški vintgar pod Krimom in sprehod po botaničnem vrtu Univerze v Ljubljani. Sledi vprašanje: Kaj bi lahko bila rdeča nit, ki bi povezala vse te štiri turistične točke? Dovolimo si malo svobodomiselnosti.

Primož Trubar se je rodil v Rašici, na posestvu grofov Turjaških, mlinarju Mihi in materi Jeri, leta 1508. Leta 1520 je grof Turjaški svojemu mlinarju Mihi dal dovoljenje, da svojega sina pošlje na šolanje. Na tak način so Turjaški oz. Auerspergi kot najvplivnejša plemiška družina na Slovenskem Primožu Trubarju omogočili izobraževanje in mu odprli vrata v svet. Primož Trubar je nato v svojem življenju doživel kar nekaj težkih stvari. Poleg tistih bolj znanih bi želel izpostaviti zlasti naslednje dogodke: bil je izključen iz Cerkve, izobčen in zavržen iz družbe, bilo mu je zaplenjeno vse premoženje, za njim je bila izdana tiralica, zaradi česar so ga

organi pregona iskali kot storilca kaznivih dejanj, v odsotnosti je bil obsojen na zapor, s prebegom v Nemčijo je postal pobegli obsojenec in deželni odpadnik. Drugače rečeno, bil je verski in politični begunec. Takratna slovenska javnost in uradna oblast ga je vrhu vsega stigmatizirala in diskriminirala, torej v svoji lastni domovini je bil »persona non grata«, to je nezaželena oseba. Kljub temu je Primož Trubar postal ustanovitelj slovenskega naroda in hkrati začetnik narodnega preporoda.

Podobno kalvarijo je doživljal tudi protestantski pisatelj in teolog Jurij Dalmatin, ki je leta 1578 dokončal

prevod Svetega pisma v slovenščino. Slovenci smo s tem postali 12. narod na svetu s celotnim Svetim pismom v svojem jeziku. Večji del prevoda je nastal skrivaj na turjaškem gradu, v tesni kamniti celici nad grajsko kapelo, kjer se je Dalmatin skrival pred preganjalci.

Od zgodovine k naravi ...

Dolina Iški Vintgar leži pod goro Krim (1107m), ki se dviguje južno nad Ljubljanskim barjem. Krim je najpomembnejša geodetska točka v Sloveniji. V Avstro-Ogrski monarhiji je predstavljal koordinatno izhodišče pri nastanku zemljiškega katastra za deželo Kranjsko, Koroško in Primorsko

z Istro. Izmera je bila del velikih davčnih in zemljiških državnih reform pod vodstvom avstrijske cesarice in velike reformatorke Marije Terezije. Beseda Krim v staročeščini pomeni kadeči se vrh, tako ime pa naj bi dobil zaradi značilnega oblaka ali t. i. »kape« okoli vrha, s čimer spominja na dim iz ognja. Ker naj bi ta avreoli podobna značilna oblačnost naznanjala tudi prihod slabega vremena, je dobil še vzdevek ljubljanski vremenski prerok.

Botanični vrt Univerze v Ljubljani je bil ustanovljen leta 1810, v času ko je bila Ljubljana prestolnica t. i. Ilirskih provinc, države, ki jo je z dekretom leta 1809

ustanovil Napoleon. Ilirske province so delovale do leta 1813, so pa tedaj pomenile pravi narodni prepород zaradi uvedbe slovenskega jezika v javne ustanove. Najodličnejši reformni ukrepi francoske oblasti so bili: enakost pred zakonom, odprava privilegijev plemstva, ustanavljanje šol, gimnazij in celo univerze, uvedba civilnega prava in reforma sodstva, odprava cerkvenih bratovščin, prepoved procesij in uvedba civilne poroke. Prvi generalni guverner Ilirskih provinc maršal Mermont je na otvoritvi Botaničnega vrta zasadil lipo, ki v drevesnem delu vrta kraljuje še danes. Botanični vrt Univerze v Ljubljani (s prvotnim imenom Vrt domovinske

flore) je najstarejša kulturna, znanstvena in izobraževalna ustanova z neprekinjenim delovanjem v Sloveniji.

Odgovor na vprašanje, kaj bi lahko bila rdeča nit vseh opisanih znamenitosti, se morda skriva v sloganu francoske revolucije, ki se je zgodila leta 1789 in se glasi: »Svoboda, enakost, bratstvo ali smrt!« Ali pa v prvih besedah v slovenskem jeziku, kot jih je leta 1550 napisal Primož Trubar: »Vsem Slovencem gnado, mir, milost inu pravu spoznane božje skuži Jezusa Kristusa prosim.« Morda pa v Jezusovih besedah iz 1. stoletja našega štetja, kot so zapisane v Svetem pismu: »In

spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.«

Skratka, poučen izlet je vseboval spoznavanje kulturno-zgodovinskih in naravnih znamenitosti, ki lahko pripomorejo k splošni osebni in duhovni izobrazbi. Zato hvala za izlet ge. Suzani Hočevar in ostalim akterjem.

In zakaj izlet »grešnikov«? Ker Sveto pismo pravi: »Dober in iskren je Bog, zato poučuje grešnike na poti.« (Psalm 25,8)

Peter Golob

Foto: Rajko Krašovec

**»Sem z vlade. Dobili smo poročilo o tem, da
vaša cerkev diskriminira grešnike!«**

**Ne potrebujem hoditi v Cerkev, gospod duhovnik,
krivega in grešnega se počutim že brez nje dovolj.**

**Oprosti, Bog, ker
jemljem tvojo
ljubezen za
samoumevno ...**

**Ne! Prosim, jemlji
mojo ljubezen za
samoumevno!**

Predsednik Svetovne binkoštné zveze na ustoličenju papeža Frančiška

Dr. Prince Guneratnam, ki je predsednik Svetovne binkoštné zveze (Pentecostal World Fellowship), kjer so člani odbora med drugim tudi Ingolf Ellssel, dr. George Wood (generalni superintendent Assemblies of God) in dr. Arto Hämäläinen (novi predsednik Evropske binkoštné zveze, PEF), je bil 19. marca 2013 skupaj z drugimi svetovnimi krščanskimi in nacionalnimi voditelji na slovesnem ustoličenju papeža Frančiška v baziliki svetega Petra v Vatikanu. Povabilo za udeležbo na ustoličenju je dr. Guneratnam dobil od Svetovnega krščanskega foruma (Global Christian Forum), kjer je tudi sam predstavnik binkoštnikov kot predsednik Svetovne binkoštné zveze. Dr. Guneratnam je ob tej priložnosti papežu kot verskemu vodji 1,2 milijarde rimokatoličanov izročil lastnoročno napisano čestitko.

uredništvo Vod počitka, Foto: PWF

Letnik 29, številka 5-6/2013

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović

Fotografija: Manca Hrovat

Oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

TRUBAR